

Flyve Posten.

N° 63.

Løverdagen den 15de Marts.

1845.

Uyheder.

Kjøbenhavn, d. 14de Marts.

— En af de mange Vædelsfindede, der paa forskjellige Maader søge at lindre Armodens bitterste Trang, er en Doctor N. i store Kongensgade. Han har hos Benner og Bekjendte, ja selv hos Fremmede anholdt om brugte og gamle Klædningsstykker, Sengelæder o. s. v.; han kjøber for egen Regning gammelt Linned og Gangklæder, lader dem omsye og reengjøre, og søger ved disse Gaver at lindre de Fattiges Nød, som han kommer i Berøring med.

— Efter Forlydende ville endeel Kunstnere ihukomme Thorvaldsens Dødsdag den 24de Marts (som i Aar indtræffer anden Paaskefest) ved et Gravøl, og i den Anledning alle være forklædte. Man formener, at den kongelige Theaterdirection, den Aften, til Kunstnerkongens Ære, vil

opføre et Stykke af alvorligt Indhold, at Hartmanns gripende Sørgemarsch, istedet for Ouverture maae tone i det Dieblif da Nationens Stolthed netop der for et Aar siden udstodte sit sidste Suk. At den Hedengangnes Plads maa staae ledig, forklædt og med en Laurbær-Krants, er vel neppe mere end billigt. Hvis „Hakon Jarl“ opførtes og et lille Mindedigt forfattedes i denne Anledning, vilde det, selv i pecuniær Henseende være lige saa fordeelagtigt, som en lattermild Spektakel-Forestilling, og ialtsald bedre passende.

— Den bekjendte Overrets-Procurator F. M. Lange, der, medens han var i Besiddelse af sin Fornuftis Brug, var anseet for en af vore dygtigste Jurister, er nylig afganget ved Døden.

— Vort Politis Virksomhed og Iver for den offentlige Sikkerhed er saa anerkjent, at al Nøds Herover vilde være overflødig, men hvad der især maa beundres, er den Færdighed, det lægger for Dagen

ved Tyveriers Opdagelse, som man ansee for umuligt at opspore. Et lille Exempel herpaa er følgende: For flere Maanedes siden stjal et Fruentimmer hos en stum sengeliggende Kone en Raabe. Den Ulykkelige forklarede saa godt hun kunde hvorledes Tyven havde teet sig, men da hun ikke kunde forstaae Tingersproget, kunde denne Forklaring kun blive høist usandskændig. Imidlertid anmeldte hendes Slægtninge Sagen for Politiet. Efter henvend et Hjerdingaars Ferlob, i hvilket man ei horte det Ringeste, kommer forleden et Fruentimmer under behørig Politiofsyn ind i den Stummes Bærelse. Hun adspørges om det er denne, som havde begaaet Tyveriet, og hun gjenfjender hende virkelig. At Tyven nu gif til Bekjendelse er rimeligt, ligesom at Lovet uden al Tvivl vil blive tilbageleveret.

— Det Huuskjøb, vi omtalte igaar, var rigtig meddeelt hvad Kjøber- og Kjøbesum angaaer, derimod skal Bestemmelsen ikke

Den evige Jøde.

(Fortsat.)

„Comtesse — den unge Arbejder, der bragte Lutine tilbage igaar, beder Dem om et Dieblifs Samtale. Han er meget bleg . . . og seer ud til at være bedrovet . . .“

„Skulde han allerede behøve mig? . . . Det var jo herligt!“ — sagde Adrienne muntert — „Bring det vakkre unge Menneſte ind i den lille Salon . . . og du, Florine, skynd dig afsted med Brevet!“

Florine gif.

Følgt af Lutine, traadte Comtesse ind i den lille Sal, hvor Agricol ventede hende.

Credie Capitel.

Samtalen.

Da Adrienne de Cardoville traadte ind i Salen, var hun klædt med en overordentlig, men dog elegant Simpelt. En Kjøle af tykt blaat Casimir, der sluttede tæt om Livet og var besat med sorte Silkesnorer fortil, efter

Datidens Mode, fremhævede hendes slanke Nymphetaille og sylbige Barm; en lille glat, firkantet Battisteskrave faldt ned over et bredt stofft Bånd, der var bundet i Sløise og tjente istedetfor Tørklæde; det kostelige gyldne Haar omgav hendes hvide Ansigt med en utrolig Fylde af lange, lette Lokker, der naaede næsten lige ned til hendes Midie.

For ikke at vække Mistanke hos Faberen, men bestyrke ham i den Tro, at han virkelig begav sig til Herr Hardy's Værksted, havde Agricol seet sig nedsaget til at iføre sig sin Arbejdsdragt. Blousen var imidlertid ny, og Kraven paa den grove, men hvide Lærredssjorte var høiet ned over et sort Tørklæde, der sad sjødesløst Ingtit om den muskuløse Hals. Under de vide graae Beensklæder kom et Par velblankede Støvler tilsynne, og mellem sine brede Hænder holdt han en smuk, ganske ny Klædeskuffet. Den blaa, med røde Snorer udsyede Blouse, der blottede den øverste Deel af hans hvalvede Bryst og fremhævede hans kraftige Skuldre, faldt ned om Livet i smukke, naturlige Falder, generede i ingen Henseende hans

frie, utvungne Holding, og klædte ham langt bedre, end en Kjøle eller Frakke vilde have gjort.

Medens Agricol stod og ventede paa Comtesse Adrienne de Cardoville, betragtede han maskinmæssig en prægtig, mesterlig udciseleret Solvase; en lille Plade af samme Metal var fastgjort paa den lille Marmorsokkel og bar følgende Inscription: Udgraveret af Jean-Marie, Ciseleursvend, 1831.

Adrienne var gaact saa let hen over Tappet, der bedækkede Salens Gulv, at Agricol ikke lagde Mærke til den unge Piges Komme; han soer sammen og vendte sig hastigt om, da han horte en klar Solvstemme titale ham med de Ord —

„Det er en smuk Vase — ikke sandt, min Serre?“

„Jo, meget smuk, Comtesse,“ — svarede Agricol forlegen.

„De seer, jeg elsker, hvad der er ret og billigt,“ — vedblev Comtesse, idet hun pegede paa den lille Solvplade — „En Maler sætter sit Navn paa sit Maleri . . . en For-